

kunne besøge alle deres Districter, hvorfor de ofte behøve Hjælp. Men hertil kommer, at Almuen i Norge ikke er saa religiøst udviklet, som idetmindste en Deel af den danske Almue er, hvorfor den er tilfreds med den blotte Substjeneste og ikke gjør Forskjel paa, af hvem den betjenes. Det ærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig) sagde vel, at det var et ligegyldigt Spørgsmaal, af hvilken Præst Sacramentet gaves, og det kan han indtil en vis Grad have Ret i. Det kan være ligegyldigt for ham og for mig. Men hvor kan han indstaae for, at det ogsaa er ligegyldigt for Almuen? Hvor kan han forlange af en Almuesmand, at han skal abstrahere sig til den Tro, at Sacramentet er lige godt og gyldigt, uagtet han ikke troer, at den Præst, der meddele ham det, deler hans Tro? Det kan man ikke forlange; det kan ikke nytte at opstille slige Forbringere; man maa i saa Henseende rette sig efter det, som er det Naturlige, og som jeg ogsaa troer er det Berettigede. Den Mand, som skal have nogen Nytte, Gavn eller Velsignelse af et Sacrament, vil sædvanligt forlange at modtage det af en Haand, til hvilken han har fuldkommen Tillid, og som han veed deler hans Tro og hans Opfattelse, og ellers bliver det unyttigt for ham, ellers kan han ligesaa godt undvære det.

Jeg troer altsaa ikke, at man ved Foranstaltninger ovenfra vil kunne raade Bod paa den Trang, som jeg ganske vist antager, at der er tilstede. Om den er tilstede paa mange eller paa saa Steder, seer jeg mig ikke istand til at afgjøre. Jeg troer gjerne, at de, der raabe høiest paa denne Trang, drive deres Phantasi for vidt, og at de udmale sig den større, end den i Virkeligheden er. Jeg troer paa ingen Maade, at de Menigheder, der ville blive oprettede efter den her foreslaaede Lov, ville blive talrige, men saa meget desto lettere kunne vi jo altsaa gaar ind paa den. Skulde de imidlertid blive talrige, vilde det saa være nogen Ulykke? Ja, den ærede Raddstingsmand, som jeg sidst omtalte (Madvig), meente rigtignok, at der deraf vilde opstaae en stor Mængde Under; han meente, at der vilde opstaae Misforhold mellem de Præster, som vare kaldede af Hans Majestæt Kongen, og

de Præster, der kun havde kongelig Stadsfæstelse for disse smaa Valg- og Hjælpe-menigheder. Deri kan jeg imidlertid ingenlunde være enig med det ærede Medlem. Jeg kan naturligtvis ikke benægte, at der kan være ufordragelige Personer ligesaa vel i den geistlige Stånd som i alle andre Stænder, og at der mellem Saadanne kan opstaae Misforhold. Jeg skal ogsaa gjerne indrømme, at jeg troer, at Forholdet vilde ordne sig paa en simplere og venstabeligere Maade, naar Geistlighedens Lønningsmaade først var ordnet og forandret. Men jeg troer paa ingen Maade, at den foreslaaede Lovs Anvendelse i Reglen vilde føre til Misforhold. Jeg troer for det Første med den høitærede Minister, at allerede Lovforslagets Vedtagelse, næsten uden Hensyn til, om det bliver benyttet eller ikke, vil have en meget god Indflydelse paa Geistligheden og vil vække dem af denne, der, selv om de ikke love, dog heller ikke ere rigtigt vaagne, til at ansprende sig for at vinde deres Menigheders Tillid og Tilfredshed. Jeg troer derfor ogsaa, at de Tilfælde, hvor den foreslaaede Lov hyppigt vil blive bragt til Anvendelse, netop ville være de, som et æret Medlem her bagved (Hastle) igaar nævnte, hvor Menigheden har fattet Tillid og Kjærlighed til den personelle Capellan, men denne skal flytte bort fra Egnen, fordi den hidtilværende Præst er død, medmindre han i Genhold til den her foreslaaede Lov maatte blive bevæget til at blive der. Det vil ogsaa virke til at holde Misforhold ude, at Trippræsterne jo paa ingen Maade ville nøste altid at forblive i denne deres Stilling, men ville betragte den som en Overgangstilling for deraf at gaar over til den mere betryggende Stilling som Præst for en Sogne-menighed. Der vil ikke opstaae nogen værre Strid mellem de lønede og ulønede Præster end den, der nu er mellem Præster af forskjellige Retninger. Dersom vi ere enige i, at det er i sin Orden, at der er forskellige Opfattelser af Lørebegrebet og forskellige Meininger mellem Kirkens Præster, saa maa de kunne leve ligesaa fredeligt sammen som ellers, uagtet den ene er lønnet og den anden ulønnet. Det vil ikke gjøre noget Væsentligt til Sagen, thi den ulønede Præst er jo ikke ulønnet i